

Використана література:

1. *Аверинцев С. С.* Риторика и истоки европейской литературной традиции. – М. : Языки русской культуры, 1996. – 448 с.
2. *Афанасьева О. В.* Имя прилагательное и его место в системе частей речи // Теория грамматики: лексико-грамматические классы и разряды слов. – М., 1990. – С. 77-94.
3. *Вольф Е. М.* Грамматика и семантика прилагательного : на материале иберо-романских языков. – М. : Наука, 1978. – 200 с.
4. *Живчик О. В.* Семантичні особливості прикметників-комполит німецької мови зі значенням порівняння. ВІСНИК Житомирського державного університету. Випуск 45. Філологічні науки. 2009. – С. 180-184.
5. *Заболотна Т. В.* Поняття дискурсу в теорії комунікації та лінгвістиці тексту // Актуальні проблеми іноземної філології: Лінгвістика і літературознавство. – 2008. – Випуск 2. – С. 116-123
6. *Іваницька М. Л.* Структура мовної особистості перекладача художньої літератури як інтердисциплінарна категорія / Марія Лонгинівна Іваницька // Нова філологія. – 2012. – № 3. – С. 12-21.

Джерела ілюстративного матеріалу:

1. *Цвейг С.* – Страх. Новелли. – Двадцять чотири часа из жизни женщины / Стефан Цвейг (переводчик: Л. Вольфсон) – М. : Рипол Классик, 2002. – С. 5-74.
2. *Remarque Maria Erich.* Drei Kameraden. Kiepenheuer & Witsch, 1998. – 585 S.

Аннотация

В статье рассматриваются прилагательные как способ создания языка художественного текста. Исследуются пути реализации семантических оттенков прилагательных немецкого языка при создании портретной характеристики человека. Доказано, что выбор прилагательного напрямую зависит от индивидуального стиля автора.

Annotation

The article deals with adjectives as means for creating a literary text language. Ways of semantic undertones realization in adjectives of German language used for creating a portrait description of a person are analyzed. It is justified the choice of one or another adjective depends on the style of the author.

УДК 316.772.5: 004.738.5

Сорочинська І. Р.

ІНТЕРНЕТ ЯК ВИСОКОТЕХНІЧНИЙ ЗАСІБ КОМУНІКАЦІЇ У СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Бурхливий прогрес у галузі інформаційних технологій впливає на всі сфери людської діяльності. Особливе місце в цьому процесі посідає всесвітня мережа Інтернет.

Комп'ютерна мережа Інтернет – глобальна всесвітня система інформаційного обміну, яка об'єднує мільйони людей за допомогою сучасних і зручних засобів зв'язку.

Рівень цікавості всіх шарів суспільства до мережі Інтернет зростає з кожним днем. Користувачів не зупиняють навіть проблеми, які пов'язані з забезпеченням захисту даних та особистих комп'ютерів користувачів від несанкціонованого доступу.

Інтернет розроблявся в США наприкінці 60-х років із проекту мережі з метою забезпечення взаємодії віддалених комп'ютерів і задумувався як децентралізована територіальне розподілена мережа з безліччю альтернативних пунктів збереження і шляхів поширення інформації. Перша комп'ютерна мережа з пакетною комутацією названа на честь організації, що її породила, ARPANet. Вона з'явилася в 1970 році і зв'язала університети в Лос-Анджелесі (штат Каліфорнія) зі Стенфордським університетом і університетом штату Юта в Солт-Лейк-Сіті.

Пошук інформації в мережі є невід'ємною складовою функціонування Інтернету. Таким чином правильність подання запиту та достовірність його отримання грає дуже важливу роль для користувача мережі. Найбільш поширеними сервісами Інтернету виступають електронна пошта, відео-конференції, електронні бібліотеки.

Проблемою використанням відео-конференцій залишається проблема швидкості обробки аудіо і відео потоку, тобто кодування і декодування даних, що надходять у зв'язку з різним рівнем забезпечення доступу до Інтернет ресурсів та технічних характеристик засобів які використовуються для даного виду комунікації. Відкритими питаннями на сьогодні є і вільний доступ до електронних баз, їх достовірність та сміливість а також можливість вільного оперування та поповнення даних інформаційних ресурсів.

Що ж стосується соціальних мереж, то за останні декілька років вони стали невід'ємною частиною віртуального простору. Виокремимо найбільш відомі соцмережі, які користуються найбільшою популярністю серед користувачів: "Однокласники", "Вконтакте", "Facebook" і "Myspace". Проте їх використання є небезпечним через проблеми витоку персональних даних. Іншою проблемою для багатьох користувачів стає залежність від соцмереж, тобто заміна реального життя віртуальним, втеча від повсякденних проблем.

Інформаційне суспільство-соціологічна і футурологічна концепція, яка покладає головним фактором суспільного розвитку виробництво і використання науково-технічної й іншої інформації.

Найголовнішим ресурсом його розвитку виступають люди, їхні інтелектуальні, творчі та духовні здібності. Проте найбільшою цінністю в такому суспільстві стає інформація на відміну від індустріального суспільства.

Вже у 1997 році Єврокомісія зазначає, що інформаційним суспільством слід вважати:

1. Суспільство нового типу, що формується внаслідок глобальної соціальної революції та породжується вибуховим розвитком і конвергенцією інформаційних та комунікаційних технологій.

2. Суспільство знань, тобто суспільство, у якому головною умовою добробуту кожної людини і кожної держави стає знання, що здобує завдяки безперешкодному доступу до інформації та вмінню працювати з нею.

3. Глобальне суспільство, в якому обмін інформацією не матиме ані часових, ані просторових, ані політичних меж; яке, з одного боку, сприяє взаємопроникненню культур, а з іншого – відкриває кожному суспільству нові можливості для самоідентифікації.

Що ж стосується формування інформаційного суспільства в Україні, то інформаційне суспільство задеклароване в розділі 13 Програми інтеграції України в Європейський Союз. Відповідно до цієї програми розвиток інформаційного простору визначається як станом інформаційних технологій, так і кількісним та якісним складом доступних на ринку інформаційних продуктів.

Проте для створення цілісної моделі інформаційного суспільства в Україні і власне економіки знань та індустрії інтелектуальних інформаційних технологій необхідно паралельно розбудовувати фази інформаційного суспільства:

- прискорити побудову інформаційної та телекомунікаційної інфраструктури країни шляхом;
- розширення конкурентного середовища серед провайдерів Інтернету та мобільного зв'язку;
- охоплення органів державного управління та провідних державних інституцій;
- одночасно мобілізувати науку, освіту, промисловість, гуманітарну, мас-медійну сфери на пріоритетних напрямках розвитку інформаційного суспільства.

Стрімкий розвиток інформаційно-комунікативних технологій призвів до народження у сучасному суспільстві так званого поняття "революція соціальних медіа". Це у свою чергу вимагає впровадження Інтернет доступу на всіх ланках державної діяльності у всіх соціальних сферах. На наш погляд, перш за все, потрібно ширше впроваджувати Інтернет в школах, вузах та університетах. Це забезпечить інтерес до Інтернету різних верств населення. Таким чином, особливо значну роль повинна відігравати інформатизація в галузі освіти. Оскільки вона є ключовою умовою підготовки фахівців, здатних орієнтуватися в навколишньому світі.

Але необхідно відзначити стосовно інформаційної політики нашої держави, що 2012 року було схвалено розпорядження КМУ "Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні". Затвердження національної стратегії розвитку інформаційного суспільства та реалізація положень її планів дій, а також здійснення поетапного інституційного забезпечення розвитку інформаційного суспільства в Україні повинні стати ключовими напрямками державної політики на шляху переходу українського суспільства до життєдіяльності в умовах інформаційного устрою, використання інформаційно-комунікаційних технологій у всіх сферах життя.

Інформаційне суспільство, Інтернет – це та даність, та необхідність, яка рано чи пізно стає реальністю в кожній країні. Тому необхідно працювати над інформаційним наповненням української частини Інтернет. Першим кроком в цьому напрямку повинно бути створення Національного центру інформаційних ресурсів, який міг би стати путівником по інформаційним надбанням країни.

Використана література:

1. Бортко Г. Н. Национальные стратегии информационного общества: преимущества и условия реализации в Украине / Г. Н. Бортко // Информационное общество. – 2004. – № 2. – С. 25-29.
2. Кудрявцева С. П. Міжнародна інформація : навчальний посібник – К. : Видавничий Дім "Слово", 2005. – 400 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://buklib.net/books/21985/>
3. Осадчий В. В. Удосконалення професійної підготовки майбутніх вчителів з'асобами комп'ютерно-орієнтованої системи навчання / В. В. Осадчий // Інформаційні технології в освіті : збірник наукових праць. Вип.2. – Херсон : Видавництво ХДУ, 2008. – С. 90-94.
4. Розпорядження КМУ від 15.05.2012 р. № 386-р "Про схвалення Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні" [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://telekritika.ua/media-rinok/virobnitstvo/internet/2008-04-16/37855>
5. Указ Президента України Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпечення широкого доступу до цієї мережі в Україні від 31.07.2000 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/e-journals/INB/2013-1/13_rizhnyak.pdf
6. Carnoy M. ICT in Education: Possibilities and Challenges. Universitat Oberta de Catalunya. – 2005. – 108 с.

Аннотація

В статтє осуществлен комплексный анализ предпосылок возникновения глобальной сети Интернет и ее составляющих для обеспечения обмена и поиска информации. Рассмотрен переход общества на новый этап развития, к информационной эпохи и определены принципы функционирования информационной сферы в целом и на примере государства Украина.

Ключевые слова: Интернет сеть, информация, веб-конференция, электронная почта, электронная библиотека, социальная сеть, информационное общество, информационная политика.

Annotation

The article presents a comprehensive analysis of the prerequisites of the global Internet and of its components for exchange and retrieval of information. It is considered the transition of society into a new stage of development, the information age it is determined the principles of the information sphere in general, and on the example of the Ukraine's state.

Keywords: internet network, information, email, web conferencing, digital library, social networking, information society, information policy.

УДК 371.134 : 811 (07)

Трубачова Д. В.

МЕТОДИ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ НА ФАКУЛЬТЕТАХ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Згідно з вимогами особистісного, діяльнісного підходів метою, основою й результатом навчально-пізнавальної діяльності майбутніх учителів іноземної мови є оволодіння способами комунікативної діяльності, розвиток їхньої здатності здійснювати спілкування, застосовувати різноманітні засоби комунікації.

Комунікативна діяльність визначається у науково-педагогічній літературі як один із видів діяльності, являє собою складну багатоканальну систему взаємодії між людьми. Складниками комунікативної діяльності є: потреба – мотив – умови – дії й операції – результат. Комунікативні мотиви – те, заради чого здійснюється спілкування, вони виникають на основі потреби у взаємодії; предмет спілкування – це інша людина, партнер у спілкуванні як суб'єкт, а також певний навчальний матеріал; продукт спілкування – утворення матеріального й духовного характеру, його результат (В. Ананьєв, Г. Андрєєва, М. Каган, В. Кан-Калік, Я. Коломинський, І. Кон, О. Леонтєв, М. Лісіна, В. Наумов, С. Рубінштейн та ін.).

Процес формування комунікативної діяльності організується з упровадженням різних методів навчання. Основними є активні методи, за яких діяльність тих, хто навчається, має продуктивний, творчий, пошуковий характер; вони стимулюють пізнавальну діяльність, передбачають здійснення спілкування для розв'язання тієї чи іншої проблеми (Г. Ващенко, Н. Данилов, О. Матюшкін, М. Махмутов, І. Лернер, С. Ніколаєва, П. Підкасистий та ін.). Так, за Г. Ващенко, "при пасивних методах учень є тільки об'єкт педагогічного впливу вчителя, при активних – учень є і суб'єкт педагогічного процесу, себто він не тільки сприймає те, що подає йому вчитель, але й сам організовує свою роботу [1, с. 187-188]". Активні методи, як правило, поєднуються з пасивними (традиційними) методами навчання.

Визначені нами методи формування комунікативної діяльності характеризують взаємопов'язану діяльність викладача й студентів, особливості перебігу процесу оволодіння способами й засобами міжособистісної взаємодії майбутніми вчителями іноземної мови. Діяльність викладача спрямована на створення умов, які б забезпечували позитивну мотивацію, ефективно оволодіння студентами комунікативними знаннями й вміннями, діяльність студентів – на засвоєння засад комунікативної діяльності. Досвід комунікативної діяльності нагромаджується повільно й поступово, реалізується у спілкуванні, яке є творчою категорією і являє собою процес розв'язання великої кількості комунікативних задач.

Діяльність студентів відрізняється за рівнем активності й самостійності. Спочатку вона має репродуктивний, конструктивний характер, далі вони поступово залучаються у навчальний процес, організований з урахуванням процесуальних рис творчої діяльності, таких, як: самостійний перенос знань і вмінь у нову ситуацію; бачення нової функції знайомого об'єкта; самостійне комбінування з відомих способів нового; бачення альтернативи рішення і його перебігу; побудова принципово нового способу розв'язання, який відрізняється від відомих для суб'єкта [2, с. 52-55].

Ефективність підготовки майбутніх учителів іноземної мови визначає необхідність упровадження таких методів формування комунікативної діяльності, як: інструктивно-наочні – проблемна лекція, лекція-бесіда, лекція-дискусія; роз'яснювально-конструктивні – конструктивна бесіда, евристична бесіда. Проблемна лекція спрямована на поглиблення комунікативних знань. Студенти спостерігають за розв'язанням викладачем комунікативних ситуацій, пропонують свої варіанти їх вирішення. У ході лекції-бесіди студенти дають відповіді на запитання викладача щодо певних комунікативних ситуацій, самостійно роблять висновки й узагальнення. Під час лекції-дискусії викладач наводить окремі приклади комунікативних ситуацій і пропонує студентам коротко їх обговорити, далі робиться короткий аналіз перебігу їх розв'язання.

Оволодіння навчальним матеріалом з використанням роз'яснювально-конструктивних методів здійснюється через колективне виконання комунікативного завдання. Запитання ставляться викладачем